

Warszawa, dnia 16 lipca 2019 r.

Sygn. akt KR VI R 3/18/KA/2

DECYZJA nr KR VI R 3/18/KA/2

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji: Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji: Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński,
Wiktor Klimiuk, Robert Kropiwnicki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 lipca 2019 r.

sprawy w przedmiocie ukarania administracyjną karą pieniężną Kamila Krzysztofa Kobylarza
odnośnie nieruchomości przy ul. Dahlberga 5 róg Bolecha 21, wobec której Komisja
prowadziła postępowanie rozpoznawcze pod sygnaturą akt KR I R 3/18 zakończonej
wydaniem decyzji na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 czerwca 2018 r.

z udziałem strony: Kamila Krzysztofa Kobylarza

na podstawie art. 31a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania
skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich,
wydanych z naruszeniem prawa (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2267; dalej: ustawa z dnia 9 marca
2017 r.)

orzeka:

**ukarać Kamila Krzysztofa Kobylarza administracyjną karą pieniężną w kwocie 50 000
zł (słownie: pięćdziesiąt tysięcy złotych)**

UZASADNIENIE

I.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018 r. Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), po przeprowadzeniu postępowania
rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r.

nr _____, decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia _____ r.
nr _____ oraz decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia _____ r.
nr _____, dotyczących reprivatyzacji dawnej nieruchomości hipotecznej nr _____,
położonej przy ul. Erika Dahlberga 5 róg ul. Bolecha 21 (nieruchomość o łącznej powierzchni
m² opisana obecnie w ewidencji gruntów jako nieruchomość składająca się z działek
ewidencyjnych: nr _____ – pow. _____ m² – KW nr _____, nr _____ – pow. _____ m² –
KW nr _____, oraz nr _____ – pow. _____ m², _____ – pow. _____ m²,
_____ – pow. _____ m² – KW nr _____, położona w obrębie _____), zakończonego
wydaniem decyzji na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 czerwca 2018 r., wszczęła
postępowanie administracyjne w przedmiocie ukarania administracyjną karą pieniężną
Kamila Krzysztofa Kobylarza. Decyzja Komisji z dnia 7 czerwca 2018 r. miała kasatoryjny
charakter, ponieważ uchylała w całości decyzje reprivatyzacyjne Prezydenta m.st. Warszawy
i przekazywała sprawę wniosku dekretowego dawnej właścicielki hipotecznej Prezydentowi
m.st. Warszawy do ponownego rozpoznania. Ponadto w decyzji tej Komisja nakazała m.st.
Warszawie przejęcie w zarząd poszczególnych części ułamkowych nieruchomości
stanowiących udziały P _____, J _____, M _____, M _____ i B _____ Z _____.
Postanowienie o wszczęciu przedmiotowego postępowania w przedmiocie ukarania
administracyjną karą pieniężną Kamila Krzysztofa Kobylarza zostało udostępnione w
Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości (dalej: BIP) w dniu 15
czerwca 2018 r.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Komisji z dnia 14 czerwca 2018 r.
założono akta sprawy o sygn. KR I R 3/18/KA/ 2 oraz załączono dokumenty zgromadzone w
toku postępowania administracyjnego rozpoznawczego KR I R 3/18.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2018 r. zwrócono się do Społecznej Rady z
wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie ukarania administracyjną karą pieniężną Kamila
Krzysztofa Kobylarza. Postanowienie to zostało opublikowane w BIP w dniu 28 czerwca
2018 r. i przekazane członkom Społecznej Rady w dniu 11 lipca 2018 r. Społeczna Rada
wydała opinię w przedmiotowej sprawie w dniu 1 sierpnia 2018 r.

Zawiadomieniem z dnia 6 sierpnia 2018 r. ze względu na szczególnie skomplikowany
stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego
udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (28 września 2018
r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP w tym samym dniu.

Następnie w dniu 6 września 2018 r. zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie udostępniono w BIP tego samego dnia.

Zawiadomieniem z dnia 1 października 2018 r. ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (31 października 2018 r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP w dniu 2 października 2018 r.

Postanowieniem z dnia 16 października 2018 r. wezwano świadków K. Wójcickiego oraz R. B. do złożenia zeznań na piśmie. Postanowienie to zostało opublikowane w BIP dniu 22 października 2018 r. W wykonaniu postanowienia w dniu 30 października 2018 r. skierowano do świadków K. W. i R. B. wezwania do złożenia zeznań na piśmie w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania poprzez udzielenie odpowiedzi na wskazane w wezwaniu pytania. K. W. odebrał wezwanie w dniu 9 listopada 2018 r. i złożył zeznania w dniu 16 listopada 2018 r., a R. B. odebrał wezwanie w dniu 6 listopada 2018 r., zastosowując się do niego pismem datowanym na dzień 11 listopada 2018 r., które na Biuro Podawcze Ministerstwa Sprawiedliwości zostało złożone w dniu 21 listopada 2018 r.

Zawiadomieniem z dnia 31 października 2018 r. ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (31 grudnia 2018 r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP w tym samym dniu.

Pismem z dnia 20 listopada 2018 r. wezwano stronę Kamila Kobylarza do złożenia w terminie 7 dni od otrzymania pisma wyjaśnień na piśmie na okoliczności związane z przebywaniem pod adresem ul. Dahlberga 5 róg ul. Bolecha 21 oraz ewentualnym administrowaniem przedmiotową nieruchomością, a także obecnej sytuacji majątkowej. Pismem z dnia 14 grudnia 2018 r. strona wniosła o przedłużenie terminu do udzielenia wyjaśnień. Pismem z dnia 21 grudnia 2018 r. wydłużono stronie termin na złożenie wyjaśnień do dnia 31 grudnia 2018 r. Strona nie złożyła wyjaśnień we wskazanym terminie.

Zawiadomieniem z dnia 28 grudnia 2018 r. ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (15 lutego 2019 r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP w tym samym dniu.

Zawiadomieniem z dnia 15 lutego 2019 r. ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego

udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (15 marca 2019 r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP w tym samym dniu.

Zawiadomieniem z dnia 15 marca 2019 r. ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (15 kwietnia 2019 r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP w dniu 18 marca 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 15 kwietnia 2019 r. ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (15 maja 2019 r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP w dniu 17 kwietnia 2019 r.

Następnie w dniu 30 kwietnia 2019 r. zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie udostępniono w BIP tego samego dnia.

Zawiadomieniem z dnia 20 maja 2019 r. ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (16 czerwca 2019 r.). Zawiadomienie udostępniono w BIP tego samego dnia.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

1.1. Zabudowana nieruchomość warszawska położona przy ul. Erika Dahlberga 5 (dawniej Falisława) róg ul. Bolecha 21 o łącznej powierzchni m² (dawna nieruchomość hipoteczna nr), opisana obecnie w ewidencji gruntów jako nieruchomość składająca się z następujących działek ewidencyjnych: nr (pow. m², podwórko przed zabudowaniami – KW nr), nr (pow. m², zabudowana budynkiem – KW nr) oraz nr (pow. m²), (pow. m²), (pow. m²), (pow. m²) (nieruchomości zabudowane garażami – KW nr), położona w obrębie , została objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279, dalej: dekret). Na mocy decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia: r. nr , r. nr , nr , nieruchomość ta została zreprivatyzowana na rzecz P

J... – co do udziału wynoszącego 5/12 części oraz M... M... – co do udziału wynoszącego 3/12 (prawo użytkowania wieczystego gruntu). Pozostały udział 4/12 części był własnością Skarbu Państwa na mocy postanowienia Sądu Rejonowego

W... z dnia... r. (sygn. akt...).

1.2. Umową darowizny z dnia... r. (akt notarialny...)

M... M... darował swój udział w nieruchomości przy ul. Dahlberga 5 (3/12 w prawie użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego dz. ew. nr... zabudowaną dwupiętrowym budynkiem mieszkalnym) swojej matce – B... Z...

2. Kamil Krzysztof Kobylarz jako lokator w nieruchomości przy ul. Dahlberga 5 i jej zarządca po zakupie zorganizowanej części przedsiębiorstwa H... D... M... w skład którego wchodził zarząd nieruchomości przy ul. Dahlberga 5.

2.1. Kamil Kobylarz od 2008 r. do przełomu kwietnia i maja 2013 r. czasowo przebywał w lokalu nr 7 w kamienicy przy ul. Dahlberga 5.

Jeden z beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnych Prezydenta m. st. Warszawy - M... M... wprowadził Kamila Kobylarza w posiadanie lokalu nr 7 w budynku przy ul. Dahlberga 5. Ponadto miał on w swojej dyspozycji klucze do lokalu nr 8. Lokale te Kamil Kobylarz udostępniał różnym osobom postronnym. Podstawą prawną korzystania przez Kamila Kobylarza z wyżej wskazanych lokali była ustna umowa użyczenia, którą zawarł z M... i M...

2.2. Kamil Kobylarz był łącznikiem pomiędzy lokatorami komunalnymi zamieszkującymi kamienicę przy ul. Dahlberga 5, a M... M... M... M... był zaś pełnomocnikiem innego beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnych Prezydenta m.st. Warszawy – P... J... oraz pełnomocnikiem B... Z..., która na mocy ww. umowy darowizny uzyskała udział 3/12 w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej dz. ew. nr... na której posadowiony jest budynek mieszkalny.

2.3. Kamil Kobylarz był ponadto określany jako pracownik M... M... Kamil Kobylarz występował też jako pełnomocnik B... Z... – wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym... w W... R... M... o sygn. ... w przedmiocie egzekucji tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Rejonowego... w W... z dnia... r. sygn.]... - w którym orzeczono eksmisję dłużnika K... W... zajmującego lokal nr... w

budynku przy ul. Dahlberga 5. W związku z powyższym Kamil Kobylarz był obecny przy próbie egzekucji komorniczej polegającej na przymusowym opróżnieniu tego lokalu celem wydania go wierzycielowi B: Z .

3. Zakłócanie porządku w nieruchomości przy ul. Dahlberga 5 w Warszawie w latach 2008 – 2013

3.1. Kamil Kobylarz, jako osoba czasowo przebywająca w latach 2008 – 2013 w nieruchomości budynkowej przy ul. Dahlberga 5, wielokrotnie nękał lokatorów komunalnych zamieszkujących tą nieruchomość poprzez zakłócanie porządku, ciszy nocnej, jak również ich miru domowego.

3.2. W miesiącach listopad – grudzień 2009 r. lokal nr 7, zajmowany przez Kamila Kobylarza, zalewał lokal nr zamieszkały przez R B: . Pomimo interwencji zalewanego lokatora Kamil Kobylarz nie usunął przyczyny usterki w swoim lokalu. W takim stanie rzeczy lokator pismem z dnia r. informował o sprawie Burmistrza Dzielnicy Wola m. st. Warszawy, natomiast pismem z dnia r. Straż Miejską.

3.3. W dniu 20 kwietnia 2010 r. w godzinach wieczornych i nocnych Kamil Kobylarz razem z trzema innymi osobami głośnym słuchaniem muzyki zakłócił spoczynek nocny J: B i K W . Na miejscu zdarzenia po zawiadomieniu J: B: i K: W: interweniowała Policja, której osoby będące w lokalu nr 7 nie wpuściły do środka. Wyrokiem Sądu Rejonowego w W z dnia r. (sygn.) Kamil Kobylarz został uznany za winnym wkroczenia z art. 51 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 1971 r. Nr 12, poz. 114 ze zm., dalej: k.w.), za co sąd wymierzył mu karę grzywny w kwocie 150 zł.

3.4. Sytuacja z dnia 20 kwietnia 2010 r. powtórzyła się w dniu 20 czerwca 2010 r., kiedy to na skutek zawiadomienia J: B: po raz kolejny interweniowała w lokalu nr 7 Policja. Funkcjonariuszom nikt jednak nie otworzył drzwi. Wyrokiem Sądu Rejonowego w W z dnia r. (sygn.) Kamil Kobylarz został uznany za winnego tego, że w dniu 20 czerwca 2010 r. ok. godziny 00.30 w Warszawie przy ul. Dahlberga 5 lok. 7 wybrykiem polegającym na słuchaniu głośniejszej muzyki zakłócił spoczynek nocny Januszowi Barankowi (art. 51 § 1 k.w.). Sąd wymierzył mu za ten czyn karę grzywny w wysokości 200 zł.

3.5. W dniu 12 maja 2010 r., wbrew przepisom przeciwpożarowym, Kamil Kobylarz rozpałił grilla na balkonie przynależnym do lokalu nr 7. O fakcie tym sąsiedzi informowali

Straż Miejską.

3.6. Lokator J. B. zgłosił na Policję w dniu 28 czerwca 2010 r. zakłócanie porządku przed lokalem nr 7 przez Kamila Kobylarza, które miało miejsce w nocy z 19 na 20 czerwca 2010 r.

3.7. Kamil Kobylarz w dniu 4 stycznia 2011 r. dobijał się do lokalu nr zajmowanego przez J. i B. E. Podobna sytuacja miała miejsce także w dniu 9 grudnia 2011 r., kiedy to Kamil Kobylarz wraz z inną osobą dobijał się do drzwi K. W. i J. B.

3.8. W dniu 4 października 2012 r. Kamil Kobylarz wyrzucał sprzęty domowe przez balkon, o czym sąsiad J. B. poinformował Straż Miejską, która interweniowała na miejscu zdarzenia.

3.9. W krótkich odstępach czasu w okresie od dnia 13 kwietnia 2013 r. do dnia 21 kwietnia 2013 r. Kamil Kobylarz pięciokrotnie naruszał przepisy przeciwpożarowe rozpalając ogniska i paląc w nich śmieci na podwórzu kamienicy przy ul. Dahlberga 5 (dz. ew. nr.). W dniu 13 kwietnia 2013 r. J. B. ok. godz. 20.30 gasił rozpalone przez Kamila Kobylarza ognisko, które paliło się w sposób niekontrolowany. Resztki zagaszzonego ogniska lokator ten gasił jeszcze rankiem następnego dnia. W dniu 16 kwietnia 2013 r. Kamil Kobylarz ok. godz. 21.00 ponownie palił śmieci w obejściu kamienicy. Ognisko to tliło się do dnia następnego, kiedy to J. B. poinformował o tym fakcie Straż Miejską. Podczas interwencji na miejscu zdarzenia strażnicy zastali m. in. spalone opony. O takim stanie rzeczy strażnicy poinformowali administratora budynku H. M., który nie podjął w tej sprawie jakiegokolwiek interwencji. W dniu 21 kwietnia 2013 r. Straż Miejska dwukrotnie (ok. godz. 18.00 i ok. godz. 22.10), ponownie interweniowała w podobnych okolicznościach pod adresem Dahlberga 5. Strażnicy na podwórzu kamienicy zastali tego dnia duże ognisko oraz stojące przy nim trzy osoby. Żadna z tych osób nie chciała z nimi rozmawiać, jak również nie chciała wpuścić patrolu na zamknięte podwórze kamienicy. O zdarzeniu w dniu 21 kwietnia 2013 r. zawiadamiał Straż Miejską K. W. i J. B.

4. Interwencje Policji na Dahlberga 5 po wyprowadzce Kamila Kobylarza oraz naruszenia mienia lokatorów oraz części wspólnej nieruchomości.

4.1. Po zaprzestaniu przebywania przez Kamila Kobylarza w nieruchomości przy ul. Dahlberga 5 w maju 2013 r. Policja interweniowała jeszcze dwa razy pod przedmiotowym adresem. W dniu 9 czerwca 2014 r. K. W. zgłosił na Policję wybitcie w suterenie budynku szyb przez dwóch sprawców, z czego jednym z nich był Kamil Kobylarz. Natomiast

w dniu 5 lipca 2015 r. Policja zatrzymała P. R. – osobę podejrzaną o dokonanie kradzieży na szkodę J. B. Z piwnicy tego lokatora został wyniesiony dwukołowy wózek transportowy oraz platforma na kółkach. Zatrzymany P. R. powiedział, że te rzeczy należały do jego kolegi Kamila Kobylarza, który wcześniej mieszkał na Dahlberga 5 i który upoważnił go do ich zabrania.

4.2. W okresie 2015-2018 doszło do kilku innych włamań do piwnic w budynku przy ul. Dahlberga 5 oraz do lokali w suterenie kamienicy i garaży. Uszkodzone zostały także zamki w drzwiach piwnicy, pourywane zostały kłódki, jak również skoble w boksach piwnicznych. W drzwiach wejściowych do kamienicy wielokrotnie była uszkodzona wkładka zamka i elektro-zaczep domofonu, co wcześniej się nie zdarzało. Działania te miały charakter wandalizmu, służącego zastraszaniu lokatorów. Lokatorzy we własnym zakresie zabezpieczali pomieszczenia pozbawione zamków, jak również wymieniali zamki i elektro-zaczep drzwi wejściowych.

5. Status materialny strony

5.1. Z pozyskanych przez Komisję informacji wynika, że Kamil Kobylarz jest osobą utrzymująca się z bliżej nieznanego źródła dochodu, mającą własność jednego lokalu użytkowego i być może czerpiącą z niej nieujawniane w zeznaniach podatkowych pożytki.

5.2. Obecnie Kamil Kobylarz nie figuruje w rejestrach ZUS. Natomiast, zgodnie z danymi z CEIDG prowadził on działalność gospodarczą w trzech niezależnych od siebie okresach czasu. Od 15.03.2014 r. do 15.03.2014 r. prowadził działalność gospodarczą – restaurację i inne stałe placówki gospodarcze (wykreślony z CEIDG 06.05.2014 r.) pod adresem ul. Ząbkowska nr 9, Warszawa (dodatkowe stałe miejsca wykonywania działalności gospodarczej – ul. Krakowskie Przedmieście 35, Ząbkowska 9). Od 01.06.2014 r. do 17.01.2016 r. - prowadził działalność gospodarczą – restaurację i inne stałe placówki gospodarcze (wykreślony z CEIDG 18.01.2016 r.) pod adresem ul. Hoża nr 25A, lok. 10, Warszawa (dodatkowe stałe miejsca wykonywania działalności gospodarczej – ul. Krakowskie Przedmieście 35, ul. Ząbkowska 9). Od 20.10.2016 r. do 20.10.2016 r. – prowadził działalność gospodarczą w zakresie wynajmu i zarządzania nieruchomościami własnymi lub wdzierżawionymi (wykreślony z CEIDG 16.01.2017 r.) pod adresem ul. Hoża nr 25A, lok. 10, Warszawa.

5.3. Kamil Kobylarz jest od 25 listopada 2014 r. właścicielem samochodu marki BMW model 520 – rok produkcji 2004.

5.4. Do chwili obecnej Kamil Kobylarz zasiada w radzie nadzorczej spółki SOSENKA 25 S.A. siedzibą w Łęgach, razem z B. Z. Wysokość kapitału zakładowego tej spółki wynosi 100 000 zł.

5.5. Według danych z Urzędu Skarbowego brak jest aktualnej deklaracji składanej przez pracodawców podatnika (PIT 11), stanowiącej źródło informacji o przychodach, dochodach, kosztach oraz pobranych zaliczkach dochodowych od osób fizycznych. Brak jest też informacji o aktualnych dochodach Kamila Kobylarza. Komisji znane są natomiast okoliczności, że zgodnie ze złożonymi przez Kamila Kobylarza deklaracjami PIT-36, w r., w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, Kamil Kobylarz poniósł stratę w wysokości zł., a w r., z tego samego tytułu, uzyskał dochód w wysokości zł. Jednocześnie Naczelnik Urzędu Skarbowego prowadził wobec Kamila Kobylarza postępowanie podatkowe, wszczęte w wyniku kontroli podatkowej, w ramach którego ustalił, że w związku z prowadzoną pozarolniczą działalnością gospodarczą Kamil Kobylarz w r. uzyskał dochód w wysokości zł., w związku z czym decyzją z dnia r. znak organ ten określił Kamilowi Kobylarzowi zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych za r. na kwotę zł. Kamil Kobylarz nigdy nie uregulował zobowiązania podatkowego określonego w decyzji z dnia r., w związku z czym Naczelnik Urzędu Skarbowego w dniu r. wystawił w stosunku do Kamila Kobylarza tytuł wykonawczy o numerze , który został skierowany do postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne w dalszym ciągu jest w toku.

5.6. W związku z nałożeniem na Kamila Kobylarza w postępowaniu karnym toczącym się przed Sądem Rejonowym w W: pod sygn. wyrokiem z dnia r. grzywny w wysokości 200 zł., i obciążeniem go kosztami postępowania sądowego w wysokości 130 zł., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W: P M prowadził postępowanie egzekucyjne pod sygn. celem egzekucji wyżej wskazanego zobowiązania, zgodnie ze zleceniem egzekucyjnym wyżej wskazanego sądu z dnia . Postanowieniem z dnia r. Komornik umorzył postępowanie wobec bezskuteczności egzekucji, która wiązała się z ustaleniem, że Kamil Kobylarz nie posiada zarejestrowanych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych przychodów, bezskutecznym okazała się egzekucja wierzytelności Kamila Kobylarza należnej od Urzędu Skarbowego, jak również nie ujawniono innych składników mienia Kamila Kobylarza.

6. Dowody będące podstawą ustalenia stanu faktycznego

6.1. Komisja ustaliła stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie materiału dowodowego w postaci kopii dokumentów pozyskanych z akt sprawy KR I R 3/18 i poświadczonych za zgodność z oryginałem/uwierzytelnioną kopią/kopią w postaci: pisma Komendanta Straży Miejskiej m. st. Warszawy z dnia r. wraz z załącznikami (k. 179-184); pisma Komendanta Rejonowego Policji W z dnia r. (k. 258); akt spraw cywilnych o sygn. i, stanowiących załącznik do pisma Sądu Rejonowego w W z dnia r. (k. 517); pisma Komendanta Straży Miejskiej m. st. Warszawy z dnia r. wraz z załącznikami (k. 695-750); pisma Komendanta Rejonowego Policji W: z dnia r. wraz z załącznikami (k. 775-844); akt spraw wykroczeniowych o sygn.: i, stanowiących załącznik do pisma Sądu Rejonowego w W z dnia 11 kwietnia 2018 r. (k. 865); protokołów przesłuchania na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2018 r. świadków: J B: (k. 915-893) i B: (k. 919-916) oraz stron: M: i M: (k. 1043-999) oraz P: J (k. 1090-1071).

6.2. Niezależnie od ww. dokumentów, enumeratywnie załączonych ze sprawy KR I R 3/18 do niniejszego postępowania administracyjnego, Komisja na potrzeby postępowania KR I R 3/18/KA/2 pozyskała dodatkową dokumentację uzupełniającą ww. materiał oraz dokumentację na okoliczności związane z oceną przesłanek zastosowania administracyjnej kary pieniężnej lub odstąpienia od jej nałożenia (art. 189d i art. 189f k.p.a.). Ponadto Komisja przeprowadziła dowody z pisemnych zeznań świadków K W: oraz A: i R: B:, będących wcześniej lokatorami budynku przy ul. Dahlberga 5.

6.3. Dokumenty zgromadzone na potrzeby niniejszego postępowania Komisja uznała za wiarygodne, co do okoliczności w nich wskazanych. Powyższe źródła dowodowe nie były kwestionowane przez strony, nie budziły również wątpliwości Komisji jeśli chodzi o ich autentyczność. Dokumenty te korespondowały ze sobą i tworzyły spójny stan faktyczny. Nie zawierały śladów przerobienia czy podrobienia. Zostały sporządzone przez właściwe organy i podmioty. W związku z powyższym dowody z dokumentów zostały ocenione jako wiarygodne. Jednocześnie Komisja, nie podważając wiarygodności własnych protokołów z przesłuchania M M i P: J w toku postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Dahlberga 5 róg ul. Bolecha 21 sygn. KR I R 3/18, stwierdza

iż informacje, których przekazanie przez M. M. i P. J. stwierdzają protokoły, uznała je wiarygodne dla potrzeb niniejszego postępowania administracyjnego jedynie w tej części w której pokrywały się one z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu. Komisja ponadto obdarzyła przymiotem wiarygodności zeznania świadków K. W. oraz A. i R. B. w całości. Zeznania te wyraźnie wskazywały na szereg zajęć w kamienicy przy ul. Dahlberga 5 z udziałem Kamila Kobylarza, mających postać istotnego i uporczywego utrudnienia w korzystaniu z lokali, jak również z części wspólnej nieruchomości budynkowej i działki stanowiącej podwórze kamienicy, przez najemców komunalnych. Ponadto znajdowały one potwierdzenie w dokumentacji pozyskanej przez Komisję od Straży Miejskiej, Policji oraz Sądu Rejonowego w W.

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

Naruszenia uprawnień lokatorów polegające na uporczywym lub istotnie utrudniającym korzystaniu z nieruchomości warszawskiej

1. Decyzją nr KR I R 3/18 z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt KR I R 3/18 Komisja, działając na podstawie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4, 4b, 5 i 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. uchyliła w całości decyzje Prezydenta m. st. Warszawy z dnia r. nr , z dnia r. nr oraz z dnia r. nr i przekazała sprawę Prezydentowi m. st. Warszawy do ponownego rozpoznania.

Stosownie do treści art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja uchyła decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli jej wydanie doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal.

Na gruncie art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., naruszenie interesu społecznego musi mieć charakter rażący. Powyższe oznacza, że naruszenie to musi mieć kwalifikowaną postać. Skutki rażąco sprzeczne z interesem społecznym wystąpią szczególnie wówczas, gdy będą dotyczyły istotnych wartości, których nieuwzględnienie w procesie

stosowania prawa przez organ administracji publicznej (w niniejszym przypadku przez Prezydenta m. st. Warszawy) będzie nie do pogodzenia z punktu widzenia praworządności (zob. wyrok SN z dnia 24 czerwca 1993 r., sygn. akt III ARN 33/93). Chodzi głównie o sytuacje, gdy decyzja organu administracyjnego narusza istotę chronionego konstytucyjnie dobra jednostki. W sytuacjach, gdy władcze działanie organu administracji publicznej wywołuje skutki nieproporcjonalne (nieadekwatne) do zamierzonego przez ustawodawcę celu, należy bez wątplenia mówić o skutkach rażąco sprzecznych z interesem społecznym. Na tym opiera się aksjologia związana ze wspomnianym wyrażeniem, ujętym w treści art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, sformułowanym na gruncie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP (dotyczącym ograniczania konstytucyjnych praw), przyjęto, że spośród możliwych środków działania władzy publicznej należy wybierać możliwie najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane, lub dolegliwe w stopniu nie większym, niż jest to niezbędne dla osiągnięcia założonego celu (zob. orzeczenie TK z dnia 26 kwietnia 1995 r., sygn. akt K 11/94, OTK 1995 Nr 1, poz. 12; orzeczenie TK z dnia 30 października 1996 r., sygn. akt K 3/96, OTK 1996 Nr 5, poz. 41).

2. W następstwie reprivatyzacji dawnej nieruchomości hipotecznej nr [redacted], a szczególności na skutek wykonania decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia [redacted] 2006 r. nr [redacted], aktem notarialnym z dnia [redacted] r. ([redacted]), sytuacja lokatorów kamienicy przy ul. Dahlberga 5 w Warszawie radykalnie się pogorszyła w wielu aspektach faktycznych i prawnych. Poczynione w toku postępowania administracyjnego przed Komisją ustalenia faktyczne, prowadzą do wniosku, że Kamil Kobylarz, za wiedzą i zgodą M [redacted] M [redacted] oraz zarządcy H [redacted] M [redacted], stosował względem lokatorów budynku przy ul. Dahlberga 5 pozaprawne środki nacisku mające na celu skłonienie ich do opuszczenia zajmowanych lokali. Jak ustaliła Komisja, Straż Miejska m.st. Warszawy oraz Policja wielokrotnie otrzymywały zgłoszenia związane z działaniami Kamila Kobylarza. Z dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania rozpoznawczego KR I R 3/18 wynika, że na posesji, przy ulicy Dahlberga 5 miały miejsce liczne zakłócenia porządku, takie jak m.in: zakłócenia ciszy nocnej przed lokalem nr 7 i nr 8; dobijanie się do drzwi innych lokatorów; wyrzucanie różnych przedmiotów przez balkon; wielokrotne palenie śmieci (w tym opon) na podwórzu kamienicy, mogące zainicjować niekontrolowany zapłon materiałów palnych i w konsekwencji pożar (por. art. 82 § 1 pkt 1 k.w. i art. 71 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 z późn. zm.)), wyciek wody z lokalu nr 7 zajmowanego przez Kamila Kobylarza

powodujący zalewanie lokalu nr [redacted] wybitcie szyb w suterenie budynku i kradzież z piwnicy J. [redacted] i B. [redacted] dwukołowego wózka transportowego oraz platformy na kółkach, będących własnością tego lokatora, której dokonał P. [redacted] i R. [redacted], jak zeznał, w wyniku upoważnienia go przez Kamila Kobylarza do zabrania tych rzeczy. Odpowiedzialność za powyższe zdarzenia, służące uprzykrzaniu życia lokatorom komunalnym budynku ponosił Kamil Kobylarz. Zaznaczyć ponadto należy, że Kamil Kobylarz asystował w charakterze pełnomocnika B. [redacted] i Z. [redacted] przy próbie eksmisji lokatorów z lokalu nr [redacted]. Działania Kamila Kobylarza były zbieżne z działaniami zarządcy H. [redacted] i M. [redacted] i beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnych M. [redacted] i M. [redacted] (reprezentującego innego współużytkownika wieczystego P. [redacted] i J. [redacted], a później także B. [redacted] i Z. [redacted]) i podobnie jak one służyły eksmisji lokatorów komunalnych. M. [redacted] i M. [redacted] zatrudniający, jak wynika z załącznika do akt głównych KR I R 3/18/KA/2 - akt postępowania o sygn. [redacted] (protokół z [redacted] r. - k. [redacted]), Kamila Kobylarza w bliżej nieokreślonym charakterze, zdaniem Komisji posługiwał się nim celem opróżnienia kamienicy z lokatorów komunalnych. M. [redacted] i M. [redacted], w ocenie Komisji, miał pełną świadomość tego, że wartość rynkowa nieruchomości budynkowej przy ul. Dahlberga 5 opróżnionej z lokatorów komunalnych jest o wiele wyższa, aniżeli wartość tej samej nieruchomości obciążonej umowami najmu lokali komunalnych wg miejskich stawek czynszu.

Naruszenia, za które odpowiada Kamil Kobylarz, trwały po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych, dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r., poz. 431; dalej: ustawa nowelizująca), wprowadzającej art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., tj. po 14 marca 2018 r., ponieważ w tym czasie w kamienicy zamieszkiwała tylko jedna rodzina, co było wynikiem również utrudniania korzystania z lokali w tym budynku przez Kamila Kobylarza, które ponadto przez ich powtarzalność mogły wywołać presję psychiczną na lokatorów, aby opuścili lokale celem ochrony swojego życia i zdrowia.

3. W ocenie Komisji wskazane okoliczności wyczerpują przesłankę o której mowa w art. 31a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. tj. istotne lub uporczywe utrudnianie korzystania z lokali w nieruchomości warszawskiej. Miało ono miejsce, jak już wykazano powyżej, od czasu wprowadzenia się do nieruchomości Kamila Kobylarza, i wywołały trwałe skutki związane z opuszczeniem budynku przez większość lokatorów. Wszystkie wyżej opisane

zdarzenia prowadziły bowiem do trwałego pozbawienia lokatorów możliwości dalszego, spokojnego zamieszkiwania w kamienicy przy ul. Dahlberga 5 w Warszawie.

Podsumowując, w ocenie Komisji, decyzje reprivatyzacyjne Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia r. nr, z dnia r. nr oraz z dnia r. nr doprowadziły do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal. Czynności wskutek których doszło do skutków wskazanych wyżej podejmowane były m.in. przez Kamila Kobylarza. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu o sygn. akt KR I R 3/18 oraz postępowaniu administracyjnym KR I R 3/18/KA/2 faktem jest, że Kamil Kobylarz, działając za wiedzą i zgodą M... M... i H... M..., jest odpowiedzialny za działania uporczywe lub w sposób istotnie utrudniające korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej w postaci co najmniej przemocy innego rodzaju w stosunku do osób zajmujących lokale komunalne w nieruchomości przy ul. Dahlberga 5 (w szczególności w stosunku do lokatorów: R... B..., K... W..., J... i B... B...).

Ocena wagi i okoliczności naruszenia prawa w kontekście art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. przez Kamila Kobylarza w odniesieniu do takich dóbr jak: ochrona życia lub zdrowia, ochrona mienia w znacznych rozmiarach lub ochrona ważnego interesu publicznego (w tym społecznego) prowadzi do wniosku, że istnieją podstawy do nałożenia na ww. administracyjnej kary pieniężnej.

IV.

1. Charakter prawny administracyjnej kary pieniężnej.

1.1. Zgodnie z art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. osobę fizyczną, która dopuściła się naruszeń, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6, polegających na istotnym lub uporczywym utrudnianiu korzystania z lokalu w nieruchomości warszawskiej, Komisja w drodze decyzji może ukarać administracyjną karą pieniężną w wysokości od 1000 do 1 000 000 zł (ust. 1). Jeżeli naruszeń, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6, dopuściła się osoba działająca w imieniu lub interesie osoby prawnej, administracyjną karą pieniężną, o której mowa w ust. 1, może być ukarana osoba prawna (ust. 2). Przepisu art. 189g § 1 ustawy z dnia

14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm; dalej: k.p.a.) nie stosuje się (ust. 3). Jak stanowi zaś art. 4 ustawy nowelizującej przepis art. 31a ustawy zmienianej w art. 1 [tj. ustawy z dnia 9 marca 2017 r.] ma zastosowanie również do naruszeń, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli skutki, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 1, trwają po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

1.2. Wskazana regulacja stanowi *lex specialis* wobec przepisów zawartych w art. 189a-189k k.p.a. i zawiera odrębne regulacje w dwóch płaszczyznach. Po pierwsze określiła samoistne przesłanki wymierzenia wobec osoby fizycznej lub prawnej administracyjnej kary pieniężnej i po drugie odmiennie uregulowała wysokość kary w granicach od 1.000 zł do 1.000.000 zł. Oznacza to, że w pozostałym, nie uregulowanym w ustawie zakresie, zastosowania mają przepisy k.p.a., z wyłączeniem art. 189g § 1 k.p.a, zgodnie z treścią art. 31a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Ustawodawca wprowadził definicję administracyjnej kary pieniężnej jako „sankcji o charakterze pieniężnym nakładanej przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji administracyjnej, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu ustawowego obowiązku albo niepowstrzymaniu się od zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce nieposiadającej osobowości prawnej. Administracyjną karę pieniężną należy zatem rozumieć jako określone w ustawie ujemne skutki prawne, które następują, gdy adresat normy prawnej nie zastosuje się do ustanowionego nakazu albo zakazu.” (zob. R. Stankiewicz [w:] R. Hauser, M. Wierzbowski (red.) Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017, s. 1238).

Biorąc pod uwagę takie rozumienie administracyjnej kary pieniężnej, podstawowym obowiązkiem Komisji, działającej w oparciu o art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., jest ustalenie, czy osoby, na które wskazano w tym przepisie, prawidłowo realizowały swoje obowiązki i stosowały się do wszystkich zakazów, które wynikają z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., do którego odwołuje się ten przepis, a w przypadku wypełnienia przez taką osobę znamion z art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wywołanie w stosunku do niej ujemnych skutków prawnych poprzez zobowiązanie do zmniejszenia wartości własnego majątku poprzez zapłacenie odpowiedniej kwoty pieniężnej, w granicach określonych w tym przepisie, tytułem kary za wyżej scharakteryzowane naruszenia.

2. Delimitacja kary pieniężnej jako administracyjnej lub karnej.

2.1. Delimitacja kary pieniężnej jako administracyjnej lub karnej na podstawie jedynie dogmatycznej koncepcji sankcji administracyjnej i karnej jest uwarunkowana jej podstawowym kryterium, które stanowi nie istota lub struktura konkretnej sankcji prawnej, lecz cel (uzasadnienie) jej ustanowienia lub przypisywane jej funkcje.

Powszechne w doktrynie jest stanowisko, iż administracyjna kara pieniężna powinna być postrzegana jako instrument władztwa administracyjnego niebędącego konsekwencją dopuszczenia się czynu zabronionego, lecz skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem (administracyjnym). Tym samym instytucja ta powinna być każdorazowo analizowana z punktu widzenia norm oraz konstrukcji prawa administracyjnego (por. R. Stankiewicz „Regulacja administracyjnych kar pieniężnych w Kodeksie postępowania administracyjnego po nowelizacji Teza nr 1, Radca Prawny ZN.2017.2.9, 332403/1; M. Szydło, Charakter i struktura prawna, s.131). Uzasadnieniem dla zastosowania sankcji administracyjnoprawnych jest zapewnienie administracji publicznej efektywnego i praworządnego wykonywania jej ustawowych kompetencji i zadań albo efektywnej realizacji powszechnie obowiązujących przepisów prawa (administracyjnego).

2.2. Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. wprowadziła tryb weryfikacji decyzji administracyjnych, wynikający z istotnej społecznej potrzeby, mającej swe źródło w konstytucyjnej zasadzie sprawiedliwości społecznej, przywrócenia ładu i poczucia sprawiedliwości. Powołana ustawa wprowadziła odstępstwo od zasady „tempus regit actum”. Jest to zasada charakterystyczna dla postępowań kontrolnych. Określa ona moment czasowy, według którego dokonuje się kontroli legalności zaskarżonego aktu lub czynności. Przykładowo, badając zgodność z prawem zaskarżonych działań organu administracji publicznej, sąd administracyjny bierze pod uwagę stan faktyczny i prawny sprawy istniejący w dacie jego podjęcia (zob. art. 133 p.p.s.a.). Regulacja przyjęta w art. 29 oraz art. 30 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. uprawnia jednak Komisję do kontroli skutków prawnych wywołanych przez decyzję reprivatyzacyjną, co niewątpliwie stanowiło ratio legis ustanowienia Komisji. Zaaprobowanie poglądu o możliwości orzekania przez Komisję jedynie według stanu prawnego oraz stanu faktycznego z dnia wydania decyzji reprivatyzacyjnej, uniemożliwiłoby efektywną kontrolę decyzji reprivatyzacyjnych, albowiem większość nieprawidłowości w ramach reprivatyzacji nieruchomości warszawskich ujawniała się dopiero po wydaniu decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy (por. projekt ustawy, druk sejmowy nr 1056, Sejm VIII kadencji). Ponadto należy zwrócić uwagę, że w orzecznictwie sądowym została zaakceptowana zasada retrospektywności, która uzasadnia działanie nowej ustawy w odniesieniu do stosunków prawnych, które powstały przed jej wejściem w życie, ale

które mają charakter ciągły, co wypełnia również znamiona wyraźnie określonego i uzasadnionego odstępstwa od zasady nieretroakcji prawa, wyprowadzanej z zasady demokratycznego państwa prawnego, ze względu na sprawiedliwość społeczną (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2002 r. sygn. III CZP 36/02, OSNC 2003/4, poz. 45).

2.3. Komisja, rozważając celowość nałożenia w niniejszym postępowaniu sankcji w postaci wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, zwraca także uwagę na stanowisko zaprezentowane w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, w którym tenże w sposób jednoznaczny wskazał – odnosząc się do sposobu sankcjonowania naruszania zakazów i niewykonywania obowiązków ustanowionych w interesie publicznym, zarówno *ex lege*, jak i w formie aktów administracyjnych, że tego rodzaju kary: „mogą być nakładane zarówno na jednostki, jak i na podmioty zbiorowe(...)”. Nadto, jak dalej wskazał Trybunał: „ten sposób reakcji państwa na naruszenie prawa jest także efektywny, bowiem administracyjne kary pieniężne są łatwe w stosowaniu, gdyż podstawą wymierzenia kary administracyjnej jest, co do zasady, samo naruszenie określonej normy prawnej, bez konieczności oceny podmiotowej strony zachowania sprawcy naruszenia”. Dalej – „są nakładane przez organ administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym (ogólnym albo szczególnym), pod kontrolą sądu administracyjnego, znacznie mniej skomplikowanym i mniej kosztownym dla budżetu państwa niż postępowanie karne. Po czwarte, dzięki tym wykazanim właściwościom, kary są zwykle nakładane niezwłocznie i są w istocie nieuchronne” (zob. wyrok TK z 1.07.2014 r., SK 6/12, OTK-A 2014/7, poz. 68).

3. Zasada bezprawności a odpowiedzialność obiektywna (strict liability).

3.1. Administracyjna kara pieniężna jako administracyjna sankcja o charakterze pieniężnym jest nakładana (wymierzana) w następstwie naruszenia prawa. W tym sensie administracyjna kara pieniężna jest ujemnym następstwem naruszenia prawa powodującym uszczerbek w majątku osoby naruszającej prawo, polegającym na obowiązku uiszczenia określonej kwoty pieniężnej.

Przyczyną i zarazem konieczną przesłanką nałożenia kary pieniężnej jest stwierdzone bezspornie naruszenie prawa. Niewątpliwie chodzi o przepisy prawa powszechnie obowiązującego, niekoniecznie należące do prawa administracyjnego, aczkolwiek najczęściej administracyjne kary pieniężne są nakładane w następstwie naruszenia prawa administracyjnego.

3.2. Komisja zwraca uwagę, iż obecnie nie budzi wątpliwości ani w doktrynie (por.: P. Przybysz, Komentarz aktualizowany do art. 189(b) Kodeksu postępowania

administracyjnego, LEX; P. Majczak, Uwagi na tle kodeksowej regulacji kar administracyjnych, *Acta Universitatis Vratislaviensis* 2017 Nr 3798, s. 67-76; K. Burski, Charakter prawny kary pieniężnej przewidzianej w art. 37d ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, *Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ* 2016 Nr 5, s. 26-38), ani w orzecznictwie (por.: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2008 r. sygn. SK 75/06, LEX nr 358047; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lipca 2009 r. sygn. K 13/08, LEX nr 504061; wyrok z dnia 25 marca 2010 r. sygn. P 9/08, LEX nr 569543; uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 maja 2016 r. sygn. II GPS 1/16, LEX nr 2039440) wypracowane stanowisko, iż administracyjna kara pieniężna jest nakładana na podmiot dopuszczający się deliktu bez związku z jego zawinieniem, a odpowiedzialność za delikt ma charakter obiektywny (zasada bezprawności). Kara nie jest więc konsekwencją dopuszczenia się czynu zabronionego, lecz skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem.

4. Delikt administracyjny.

4.1. Administracyjna kara pieniężna jest wymierzana za stany przeszłe przez organ administracji publicznej w drodze aktu administracyjnego o charakterze indywidualnym na osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej za zachowania bezprawne. Administracyjne kary pieniężne stanowią więc swoistą dolegliwość za popełniony delikt administracyjny, przez który należałoby rozumieć czyn polegający na bezprawnym działaniu lub bezprawnym zaniechaniu podjęcia nakazanego działania skutkujący naruszeniem norm prawa administracyjnego.

4.2. Stanowisko Komisji w tym względzie znajduje pełne poparcie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, który we wcześniej przytoczonym wyroku z dnia 31 marca 2008 r. sygn. SK 75/06 podkreślił, że proces wymierzania kar pieniężnych należy postrzegać w kontekście stosowania instrumentów władztwa administracyjnego. Kara administracyjna – w opinii Trybunału Konstytucyjnego – nie jest więc konsekwencją dopuszczenia się czynu zabronionego, lecz skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, co sprawia, że ocena stosunku sprawcy do czynu nie mieści się w reżimie odpowiedzialności obiektywnej.

W doktrynie (por.: M. Lewicki, *Funkcje sankcji prawnych w prawie administracyjnym* – zagadnienia wybrane, *Folia Iuridica* 2009 Nr 69, s. 45-60) wskazuje się, że administracyjne kary pieniężne (jako jedna z form sankcji prawnych w prawie administracyjnym) mają pełnić przede wszystkim funkcję prewencyjną. Takie rozumienie administracyjnej kary pieniężnej można dostrzec również w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, który stwierdził (we wcześniej przytoczonym wyroku z dnia 25 marca 2010 r. nr P 9/08), że kary pieniężne

stanowią środki mające na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa, są stosowane automatycznie z mocy ustawy i mają znaczenie prewencyjne oraz, przez zapowiedź negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w wypadku naruszenia obowiązków określonych w ustawie albo w decyzji administracyjnej, motywują do wykonywania ustawowych obowiązków, a podstawą stosowania kar jest samo obiektywne naruszenie prawa.

4.3. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się natomiast, że administracyjna kara pieniężna ma zniechęcać do naruszania obowiązków oraz skłaniać do zapobieżenia powtórnemu naruszaniu określonych obowiązków w przyszłości (zob. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 lutego 2012 r. sygn. II FSK 1442/10, Legalis), a ponadto, że przez zapowiedź negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w wypadku naruszenia obowiązków określonych w ustawie albo w decyzji administracyjnej, motywuje ona adresatów do wykonywania ustawowych obowiązków (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2015. sygn. I GSK 1456/13, Legalis).

4.4. Trybunał Konstytucyjny właśnie w funkcji przypisanej administracyjnej karze pieniężnej dopatruje się rozróżnienia jej od środka karnego. Uznaje bowiem, że istotą sankcji karnych jest represja, zaś kar administracyjnych – profilaktyka i prewencja (te drugie nie są odpłatą za popełniony czyn, lecz stanowią jedynie środek przymusu zapewniający realizację wykonawczo-zarządzających zadań administracji). Jednakże jej realizowanie jako zasadniczej przesądza o tym, czy dana sankcja jest ze swej istoty karna, czy administracyjna (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 października 2009 r. sygn. Kp 4/09, OTK-A 2009, Nr 9, poz. 134).

V.

Zasady i dyrektywy wymiaru administracyjnej kary pieniężnej.

1. Kara administracyjna. Przesłanki pozytywne jej nałożenia przez Komisję.

1.1. Jak wcześniej już wskazano, zgodnie z art. 189b k.p.a. przez administracyjną karę pieniężną rozumie się określoną w ustawie sankcję o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Jak wynika z powyższego przepisu administracyjna kara pieniężna, zgodnie z wolą ustawodawcy, jest rodzajem sankcji pieniężnej nakładanej w drodze decyzji

administracyjnej w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu.

Doktryna prawa wyróżnia następujące typowe cechy kar administracyjnych, w tym pieniężnych:

1) nakłada się je za samo naruszenie obowiązku prawnego, bez względu na winę sprawcy,

2) kary pieniężne nie są indywidualizowane – przepisy określają ich wysokość proporcjonalnie do wartości dóbr chronionych, przy określeniu rozmiaru ich naruszenia,

3) podmiotami, na które nakłada się karę, są nie tylko osoby fizyczne, lecz i jednostki organizacyjne,

4) wymierzenie kar następuje w trybie postępowania administracyjnego, w formie decyzji administracyjnej,

5) sądowa kontrola wymierzania kar administracyjnych jest sprawowana, pod kątem legalności, przez sądy administracyjne (zob. L. Klat-Wiertelecka, Sankcja egzekucyjna w administracji a kara administracyjna, (w:) Sankcje administracyjne, op. cit., s. 70-71).

Możliwość nałożenia przez organ kary administracyjnej jest swoistym instrumentem władztwa administracyjnego i nie jest konsekwencją dopuszczenia się czynu zabronionego (nie ma potrzeby ustalania winy), lecz skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem (w tym przypadku administracyjnym).

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy k.p.a., z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96-96n, art. 114-122, art. 127-144 tej ustawy. Powyższy przepis, w związku z wyżej przytaczanym art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2018 r., odsyła do art. 189c, art. 189d i 189f k.p.a.

1.2. Z art. 31a w zw. z art. ww. art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 189f § 1 k.p.a. a contrario wynikają następujące przesłanki zastosowania sankcji administracyjnej w postaci administracyjnej kary pieniężnej przez Komisję:

1. zaistnienie naruszeń wskazanych w art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2018 r. w postaci bezprawnego zachowania się, wyrażającym się w określonym działaniu będącym formą przemocy wobec osoby korzystającej z lokalu z nieruchomości warszawskiej, wobec rzeczy lub w postaci zastosowania groźby karalnej w celu doprowadzenia do określonego zachowania się;
2. waga naruszenia prawa nie jest znikoma;
3. strona nie zaprzestała naruszania prawa;

4. za to samo zachowanie na stronę nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, tak iżby uprzednia kara spełniała cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

1.3. Komisja w postępowaniu rozpoznawczym w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia [redacted] r. nr [redacted], decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia [redacted] r. nr [redacted] oraz decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia [redacted] r. nr 1 [redacted], zakończonym decyzją KR I R 3/18 z dnia 8 czerwca 2018 r., ustaliła, że reprivatyzacja nieruchomości przy ul. Dahlberga 5 doprowadziła do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym, jak również skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste. Do takiego stanu rzeczy, wg. ustaleń Komisji, zawartych w ww. decyzji oraz poczynionych w toku niniejszego postępowania ustaleniach, walnie przyczynił się Kamil Kobylarz, jako osoba działająca na szkodę lokatorów z inspiracji M. [redacted] i przy akceptacji zarządcy budynku H [redacted] M [redacted], stosując co najmniej przemoc innego rodzaju.

Szerzej należy podkreślić, że Kamil Kobylarz, jak wskazano już powyżej, jako osoba czasowo przebywająca w latach 2008 – 2013 w nieruchomości budynkowej przy ul. Dahlberga 5, wielokrotnie nękał lokatorów komunalnych zamieszkujących tę nieruchomość poprzez zakłócanie porządku, ciszy nocnej, jak również ich miru domowego oraz dopuszczał się wykroczeń (palenie śmieci, powodowanie potencjalnego zagrożenia przeciwpożarowego).

Mając powyższe na względzie, nie sposób jest uznać, że waga bezprawnych zachowań będących udziałem Kamila Kobylarza jest znikoma.

2. Brak okoliczności uzasadniających odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przesłanki negatywne nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przez Komisję.

2.1. Zważywszy na brzmienie art. 189f k.p.a. zawierającego przesłanki negatywne w postępowaniu o ukaraniu administracyjną karą pieniężną. Zaliczają się do nich:

1. znikoma waga naruszenia prawa w połączeniu z zaprzestaniem naruszenia prawa przez stronę;

2. uprzednia karalność za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub prawomocne ukaranie za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocne skazanie za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, tak iżby uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

2.2. W ocenie Komisji przesłanki z pkt 1 nie ma zastosowania do osoby Kamila Kobylarza ze względów wcześniej wskazanych. W zakresie przesłanki z pkt. 2 koniecznym jest zaznaczenie że Kamil Kobylarz był karany dwoma wyrokami Sądu Rejonowego w W . Wyrokiem z dnia r. sygn. został uznany za winnego tego, że w dniu 20 kwietnia 2010 r. ok. godziny 22.00 w Warszawie przy ul. Dahlberga 5 lok. 7 wybrykiem polegającym na słuchaniu głośniej muzyki zakłócił spoczynek nocny J Ba i K W (art. 51 § 1 kw). Za czyn ten sąd wymierzył mu grzywnę 150 zł. Natomiast wyrokiem z dnia r. sygn. został uznany za winnego tego, że w dniu r. ok. godziny 00.30 w Warszawie przy ul. Dahlberga 5 lok. 7 wybrykiem polegającym na słuchaniu głośniej muzyki zakłócił spoczynek nocny J B (art. 51 § 1 kw), za co sąd wymierzył mu karę grzywnę w wysokości 200 zł. Jednocześnie z ustaleń Komisji wynika, że sankcjami nałożonymi w postępowaniach karnych (postępowaniach w sprawach o wykroczenia) Kamil Kobylarz został ukarany jedynie za 2 czyny, podczas gdy jego czyny, mające na celu istotne i uporczywe utrudnianie korzystania z lokalu, wiązały się z podejmowaniem o wiele większej liczby bezprawnych zachowań. Zdaniem Komisji, celem postępowania prowadzonego w trybie art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. i wymierzeniem administracyjnej kary pieniężnej jest ustalenie całości bezprawnych zachowań związanych z istotnym lub uporczywym utrudnianiem korzystania z lokali na zreprivatyzowanych nieruchomościach (gdzie zwłaszcza sformułowanie o uporczywym utrudnianiu korzystania z lokalu wyraźnie wskazuje, że przepis art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. odnosi się do bezprawnych zachowań, których jednym z istotnych elementów była ich trwałość oraz powtarzalność) i wymierzenie sankcji, która spowoduje dolegliwość u sprawcy proporcjonalną do całości naruszeń. W efekcie, zdaniem Komisji, wyroki skazujące Kamila Kobylarza za popełnione wykroczenia związane z naruszaniem norm prawnych (jak również norm społecznych) w budynku przy ul. Dahlberga 5, jako obejmujące jedynie niewielki ułamek czynów związanych z istotnym i uporczywym (a przez to immanentnym w wyżej wskazanym czasie) utrudnianiem korzystania z tych lokali, nie pozwalają uznać, aby nałożone

w nich kary spełniały cele administracyjnej kary pieniężnej, którą Komisja może nałożyć w trybie art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Wobec powyższego, Komisja ustaliła, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły negatywne przesłanki do wymierzenia Kamilowi Kobylarzowi administracyjnej kary pieniężnej w myśl art. 189f k.p.a.

3. Dyrektywy wymiaru kary. Delimitacja administracyjnej kary pieniężnej. Miarkowanie kary w odniesieniu do warunków osobistych strony.

3.1. W myśl art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. 189d k.p.a. organ administracji publicznej wymierzając administracyjną karę pieniężną, bierze pod uwagę:

1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;

2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;

3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;

4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;

5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;

6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;

7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

3.2. Wymierzając kary administracyjne Komisja ma jednocześnie na uwadze treść art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.; dalej: Konstytucja RP), który stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Przepis ten wyraża zasadę państwa demokratycznego, prawnego i sprawiedliwego (Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej Komentarz V Wyd. Sejmowe Warszawa 2007r., pod redakcją L. Garlickiego str.10). Zasada ta ma istotne znaczenie dla działalności orzeczniczej sądów a także organów administracji umożliwiając prawidłowe zastosowanie normy prawnej. Przepis art. 2 Konstytucji RP wyraża także zasady pochodne jak: ochrona zaufania do

państwa i stanowiącego przez nie prawa (bezpieczeństwo prawne), ochrona praw nabytych i interesów w toku, zakaz wstecznego działania prawa, nakaz ustanawiania odpowiedniej *vacatio legis* (odpowiedniego okresu dostosowawczego), przestrzeganie reguł poprawnej legislacji, w tym dostatecznej określoności przepisów prawa. Z artykułu 2 Konstytucji RP wynika przede wszystkim to, że Państwo ma obowiązek działać sprawiedliwie, wobec tego musi realizować obowiązujące prawo materialne jak i formalne.

3.3. Powyższe zasady determinowały indywidualną ocenę sytuacji Kamila Kobylarza przez pryzmat wszystkich okoliczności wskazanych w art. 189d k.p.a.

3.4. Jeżeli chodzi o przesłanki z art. 189d pkt 1 k.p.a., to istotnym jest podkreślenie, że Kamil Kobylarz dopuszczał się naruszeń prawa w związku z bezprawnymi zachowaniami różnego rodzaju. Bezspornym jest, że wobec treści wyroków Sądu Rejonowego

w W

z dnia

r. sygn.

i

r. sygn.

Kamil Kobylarz dopuścił się wykroczenia zakłócania spoczynku nocnego lokatorów budynku przy ul. Dahlberga 5. Podkreślenia wymaga, że sankcjami karnymi są objęte tylko bezprawne zachowania, których dokonanie jest szczególnie społecznie szkodliwe bądź stanowi najbardziej dotkliwie (dotykające najistotniejszych praw i wolności) działanie przeciwko praworządności, w przypadku których brak ingerencji organów państwa mógłby grozić załamaniem się systemu prawnego. A zatem, Kamil Kobylarz utrudniając korzystanie z lokali w sposób, który spełnia znamiona wykroczenia z art. 51 § 1 k.w., dokonał bezprawnych zachowań o ewidentnie widocznej społecznej szkodliwości. Oprócz tego Kamil Kobylarz dokonywał również innych aktywnych bezprawnych zachowań, związanych przede wszystkim z nienależytym korzystaniem z zajmowanego przez siebie lokalu w sposób, który prowadził do uszkodzeń lokali zajmowanych przez inne osoby (zalewanie lokali), rozpalał nielegalne ogniska na podwórzu przed budynkiem, i to w sposób uporczywy poprzez rozpalanie szeregu ognisk w krótkich odstępach czasu od 13 kwietnia do 21 kwietnia 2013 r., naruszał przepisy przeciwpożarowe poprzez rozpalanie grilla w budynku, pomimo że takie zachowanie w istotny sposób zwiększa zagrożenie wywołania pożaru w budynku, naruszał mir domowy lokatorów budynku przy ul. Dahlberga 5 poprzez dobijanie się do drzwi tych lokali, a także podzegał do dokonywania kradzieży w tym budynku (bądź kierował popełnianiem kradzieży przez inne osoby) i czynnie niszczył mienie (np. wybił szybę w suterenie). Wyżej scharakteryzowane bezprawne zachowania następowały w okolicznościach, które, zdaniem Komisji, dodatkowo obciążają Kamila Kobylarza odpowiedzialnością za ich dokonanie. Wszystkie czyny związane z naruszaniem miru domowego, norm porządkowych w budynku i norm społecznych przez

Kamila Kobylarza w budynku przy ul. Dahlberga 5 powodowały dyskomfort psychiczny u pozostałych lokatorów, stanowiący istotne zagrożenie dla ich zdrowia psychicznego, zwłaszcza ze względu na fakt, iż zachowania te były wielokrotnie powtarzane. Ponadto, działania związane z doprowadzeniem do uszkodzeń budynku oraz naruszanie przepisów przeciwpożarowych przez rozpalanie ognisk i grilla, powodują, że Kamilowi Kobylarzowi można przypisać działania skutkujące powstaniem zagrożenia życia i zdrowia fizycznego lokatorów, jak i uszkodzeniem mienia w znacznych rozmiarach. Poszczególne naruszenia następowały w różnych odstępach czasu. Większość działań Kamila Kobylarza polegających na rozpalaniu ognisk, zakłócaniu spoczynku nocnego, dobijaniu się do lokali i zalewaniu lokali miało miejsce w okresie zamieszkiwania przez Kamila Kobylarza w budynku przy ul. Dahlberga 5 w okresie od 2008 r. do przełomu kwietnia i maja 2013 r., a następnie niszczenie mienia poprzez akty wandalizmu (np. wybicie szyby w suterenie) i podżeganie bądź kierowanie kradzieżami miało miejsce od wyprowadzki Kamila Kobylarza na przełomie kwietnia i maja 2013 r. do 2018 r. A zatem, Kamil Kobylarz dokonywał licznych bezprawnych zachowań wielu rodzajów, których waga była bardzo duża, obejmując nawet czyny karalne (wykroczenia), nakierowanych na naruszanie takich wartości jak zdrowie i życie lokatorów oraz stan mienia w postaci budynku przy ul. Dahlberga 5 przez okres 10 lat.

3.5. W zakresie przesłanki z art. 189d pkt 2 k.p.a. Komisja wskazuje, że scharakteryzowane wyżej naruszenia prawa, z różną intensywnością, były popełniane przez okres 10 lat – od wprowadzenia się Kamila Kobylarza do budynku przy ul. Dahlberga 5 w 2008 r. do 2018 r. Najpierw, od 2008 r. do przełomu kwietnia i maja 2013 r. dochodziło do naruszenia zakazów wynikających z k.w. i przepisów pożarowych związanych z zakłócaniem spoczynku nocnego lokatorów i rozpalaniem nielegalnych ognisk i grilla na terenie posesji, a także innymi zachowaniami dokonywanymi osobiście przez Kamila Kobylarza, w tym dobijaniem się do lokali oraz zalewaniem lokali. Po wyprowadzce Kamila Kobylarza z budynku przy ul. Dahlberga 5 na przełomie kwietnia i maja 2013 r. do 2018 r. Kamil Kobylarz dokonywał, w różnych okresach, czynów związanych z niszczeniem budynku, jak również podżegał bądź kierował dokonywaniem kradzieży z budynku.

3.6. Odnosząc się do przesłanek z art. 189d pkt 3 k.p.a. Komisja wskazuje, że ustaliła, iż Kamil Kobylarz został dwukrotnie skazany przez Sąd Rejonowy w W wyrokami z dnia r. i r. za zakłócanie spoczynku nocnego lokatorów budynku przy ul. Dahlberga 5, a zatem za czyn stanowiący wykroczenie w rozumieniu art. 51 § 1 k.w., kolejno na karę grzywny w wysokości 150 zł i 200 zł.

3.7. Analizując treść art. 189d pkt 4 k.p.a., Komisja stwierdza, iż Kamil Kobylarz był osobą w pierwszej kolejności odpowiedzialną za wskazane we wcześniejszych częściach decyzji bezprawne zachowania. Większość czynów była podejmowana bezpośrednio przez Kamila Kobylarza samodzielnie lub wspólnie z innymi osobami (zalewanie lokali, zakłócanie spoczynku nocnego, dobijanie się do drzwi, palenie ognisk, palenie grilla, wybijanie szyb). Jeżeli chodzi o kradzieże dokonywane w stosunku do lokatorów przy ul. Dahlberga 5, były one dokonywane przez inne osoby, ale w wyniku podżegania lub pod kierownictwem Kamila Kobylarza.

3.8. Mając na względzie treść art. 189d pkt 5 k.p.a. Komisja podkreśla, że nie ustaliła, aby Kamil Kobylarz podejmował jakiegokolwiek działania w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa.

3.9. Odnosząc się do przesłanki z art. 189d pkt 6 k.p.a. Komisja wskazuje, że z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby Kamil Kobylarz odnosił jakiegokolwiek korzyść bądź ponosił stratę w związku z wyżej opisanymi bezprawnymi zachowaniami.

3.10. Analizując przesłankę z art. 189d pkt 7 k.p.a. Komisja poczyniła również ustalenia w zakresie warunków osobistych strony. W związku z tym Komisja podkreśla, iż nie ustaliła, aby Kamil Kobylarz miał jakiegokolwiek osoby na utrzymaniu. Z ustaleń Komisji wynika, że Kamil Kobylarz pełni funkcję członka rady nadzorczej Sosenka 25 S.A. z siedzibą w Łęgach, ale nie jest Komisji znana wysokość wynagrodzenia związanego z pełnieniem tej funkcji, jako że dochody te nie zostały również ujawnione do wiadomości Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, a we wcześniejszym okresie nie były również przedmiotem zeznań podatkowych Kamila Kobylarza. Kamil Kobylarz jest jednocześnie właścicielem samochodu marki BMW model 520 z 2004 r. Ostatnim dochodem Kamila Kobylarza będącym przedmiotem zeznań podatkowych, był dochód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w 2015 r. w wysokości zł.

3.11. Mając na względzie powyższe rozważania, Komisja uznała, że zasadnym będzie ukaranie Kamila Krzysztofa Kobylarza administracyjną karą pieniężną w wysokości 50 000 zł. Kara w tej wysokości jest, zdaniem Komisji, karą proporcjonalną do dużej ilości bezprawnych zachowań wielkiej wagi, dokonywanych przez Kamila Kobylarza przez okres 10 lat, w wyniku których przyczynił się do powstania stanu zagrożenia życia i zdrowia ludzi, oraz znacznego uszkodzenia mienia, za które to naruszenia był odpowiedzialny osobiście czy to w związku z bezpośrednim działaniem czy poprzez podżeganie lub kierowanie działaniami innych osób naruszających prawo celem uporczywego lub istotnego utrudnienia korzystania z lokali w budynku przy ul. Dahlberga 5, przy uwzględnieniu okoliczności zwiększających jego

odpowiedzialność, tj. niepodejmowanie jakichkolwiek działań celem uniknięcia naruszenia prawa, jak i okoliczności łagodzących, związanych z tym, że część naruszeń prawa była już zakwalifikowana przez sądy jako wykroczenia, w związku z których popełnieniem Kamil Kobylarz został skazany na kary grzywny. Jednocześnie kara w tej wysokości jest karą, która, mając na względzie warunki osobiste strony, będzie stanowiła wyraźną dolegliwość związaną z istotnym zmniejszeniem się majątku Kamila Kobylarza.

VI.

Konkluzja

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 31a ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 4 ustawy nowelizującej w zw. z art. 189b, art. 189d i art. 189f k.p.a. Komisja orzekła jak w sentencji decyzji.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193 z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.
6. Kwotę na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy należy uiścić na rachunek bankowy 23 1030 1508 0000 0005 5000 1004 w terminie 7 dni od daty doręczenia odpisu decyzji. W przypadku niewykonania obowiązku we wskazanym terminie zostanie wszczęte postępowanie egzekucyjne przewidziane dla egzekucji administracyjnej obowiązków o charakterze pieniężnym, na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314). W przypadku skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego powstaje obowiązek uiszczenia kosztów egzekucyjnych, które zaspokajane są w pierwszej kolejności. Koszty podlegają ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych.

Decyzję otrzymuje:

Kamil Krzysztof Kobylarz